

عنوان مقاله:

منابع نا آشنای کشف المحجوب هجویری

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش زبان و ادبیات فارسی، دوره 8، شماره 18 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

حمیرا زمردی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران

ایمان منسوب بصیری - دانشجوی کارشناسی ارشد ادبیات فارسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

کشف المحجوب هجویری یکی از قدیم ترین و عمده ترین منابع عرفانی ادب پارسی است، از این رو می تواند در جستجوی مأخذی که در ایجاد عرفان ایرانی- اسلامی نقش داشته اند، مؤثر باشد. مأخذی که مؤلف- گاه بدون آنکه از نام و نشان اصلی آنها آگاه باشد- استفاده کرده است، یعنی کتبی که در نهضت ترجمه از زبان های گوناگون به ویژه یونانی به تازی درآمده اند و بعضاً نام صحیح اثر و مرلف در نزد نویسندگان اسلامی ناشناخته بوده است. زیرا مطابق رسم قدما ایشان کمتر به ذکر نام منبع قول خود می پرداخته اند و اقوال منقول را به صورت عام در مطاوی گفتار خيوش مندرج می ساخته اند و همین امر موجب شده که مرلف را صاحب قول بدانند. در این مقاله سعی بر آن است که علاوه بر ذکر منابع برخی عبارات، از آبشخورهای مشترکی که در شکل گیری عرفان اسلامی و مسیحی تأثیر گذار بوده اند، سخن به میان آید و تأثیر آن ها در کشف المحجوب بررسی شود. بدیهی است که در این طریق، توارد و تداعی معانی در ایجاد افکار مشترک مؤثر است و نمی توان هر شباهتی را قطعاً حاکی از برداشت و اقتباس دانست.

کلمات کلیدی:

کشف المحجوب، امثال و حکم، فلسفه یونان، فلسفه نوافلاطونی، فرهنگ مسیحی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/315700>

